

Hồi 47

Căn phòng cấm cố

Thanh Lam thấy Hồng Tiểu khen ngợi mình như vậy, hổ thẹn đến đỏ bừng mặt, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Căn thạch thất này vốn dĩ là thạch thất thiên nhiên, sau trải qua nhân lực khai thác mới thành căn phòng vuông vắn như vậy. Vừa rồi tiểu đệ dùng kiếm đâm khắp nơi, chỉ thấy nơi đây là mềm hơn và những đường chỉ của đá cũng khác hơn nên tiểu đệ đoán chắc nơi đây là một cái cửa ngấm mà chúng dùng để đóng mở. Chúng ta cứ phá cánh cửa này là có thể ra được liền.

Nói xong, chàng lại đâm và chém luôn hai nhát nữa. Quả nhiên phía bên kia có tiếng khoá hay xích sắt rơi xuống kêu “loảng xoảng” mấy tiếng. Chàng khẽ đẩy một cái, cánh cửa liền mở toang ra ngay. Chàng thấy ở phía đằng trước có một cầu thang đá chỉ vừa đi được một người. Cầu thang ấy đi xuống dưới hầm, bên dưới tối đen như mực, không trông thấy gì hết. Chàng có đôi mắt dạ thị nên không hãi sợ chút nào, riêng có Văn Úy với Hồng Tiểu là không trông thấy gì hết. Văn Úy vội lấy cái ống lửa đặc chế của Hắc đại hiệp tặng cho đem ra bật sáng lên, rồi đưa cho Hồng Tiểu cầm.

Thanh Lam liền nói:

- Để tôi đi trước dẫn đường cho.

Hồng Tiểu cũng rút trường kiếm ra cầm sẵn trong tay rồi quay lại bảo Văn Úy rằng:

- Thôi lang, nên cẩn thận nhé!

Văn Úy thấy vợ mình can đảm như vậy cũng phấn chấn hết sức liền rút kiếm ra vừa cười vừa nói:

- Tiểu muội, cứ xuống trước đi, khỏi cần phải quan tâm tới tôi.

Ba người đi một hồi lâu đã xuống hết cầu thang đá ấy, tới một con đường hẻm bằng phẳng lại đi thêm quãng nữa, thấy tả hữu hai bên thỉnh thoảng có những bậc cầu thang đá rộng đi lên bên trên, nhưng Thanh Lam cứ theo đường hẻm mà tiến chứ không chịu lên ngang như vậy. Lại đi được hơn trăm trượng nữa, ba người bỗng thấy con đường đá ấy đột nhiên chia ra làm đôi, Thanh Lam ngừng chân lại, do dự một hồi, chưa biết quyết định ra sao. Chàng bỗng ngừng

đầu nhìn lên, thấy con đường bên phải, trên vách có đề mấy chữ như sau:

“Cấm tự tiện vào trong phòng cấm cố”

Trông thấy mấy chữ này, chàng không sao nén được lửa giận, bụng bảo dạ rằng:

“Chùa chiền là chốn tu hành và cũng là nơi phổ độ chúng sinh, có ngờ đâu chùa Thiếu Lâm, lãnh tụ võ lâm này, xưa nay vẫn nổi danh là chính phái mà lại có phòng giam giữ người một cách vô nhân như thế”

Nghĩ tới đó, chàng cười nhạt một tiếng, liền cất bước tiến về phía bên phải.

Con đường này không dài lắm, chỉ đi được mấy thước, ngoẹo một cái đã đến chỗ tận cùng rồi. Quả nhiên chàng thấy phía đằng trước có một cánh cửa đá đóng kín và chặn bằng một cái then sắt to bằng cánh tay, then sắt này đã mở qua. Chàng ngăn người ra nghĩ thầm:

“Phòng cấm cố này bỏ hoang lâu như vậy, chắc bên trong không có người đâu”.

Nghĩ đoạn, chàng định gọi vợ chồng Văn Úy trở ra, thì bỗng nghe thấy hai cánh cửa đá có tiếng kêu “kèn kẹt”, then sắt bị đẩy, cọt vào vông sắt kêu “coong coong”. Chàng giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay bên trong có người đang đẩy hai cánh cửa đá. Lúc này chàng mới biết trong đó có người bị giam. Lòng nghĩa hiệp nổi lên, chàng không suy nghĩ gì cả, vội múa kiếm chém mạnh vào then sắt một cái, kêu đến “coong” một tiếng, cái then sắt to lớn như thế bị gãy ngay ra làm đôi, rớt xuống đất kêu “loảng xoảng” mấy tiếng thật lớn. Cánh cửa đá mở toang ngay, bên trong có tiếng cười sang sảng như tiếng chuông vọng ra, tiếp theo đó lại có tiếng người nói:

- Then sắt tự gãy, cửa đá tự mở! Hà hà...

Tiếng nói và tiếng cười chưa dứt, đã có một quái nhân râu dài quá ngực, tóc dài tận gôi, quần áo rách rưới ở trong bước ra. Người ấy ngắm nhìn hai khúc then sắt bị Thanh Lam chặt gãy, rồi đột nhiên cúi đầu xuống, chìa hai bàn tay hộ pháp như hai bàn tay sắt ra, mồm lẩm bẩm nói:

- Bốn mươi năm, hà hà! ... Bốn mươi năm, hà hà!...thật là chưởng không bằng kiếm... chưởng không bằng kiếm, hà hà!...

Thanh Lam thấy quái nhân ấy cứ nhìn hai bàn tay mà nói “chưởng không bằng kiếm”, hình như y cho chưởng của y phải sắc bén hơn Thất Tinh kiếm của chàng mới phải.

Chàng liền nghĩ thầm:

“Người này bị giam giữ bốn chục năm, có lẽ bị kích thích rất lớn, tinh thần thất thường, cứ nghe tiếng cười của y cũng đủ biết nội lực của y sung túc cỡ nào. Có thể nói là xuyên được cả sắt đá. Nhờ y mất lý trí, đột nhiên tấn công chúng ta thì sao? Chúng ta phải đề phòng trước mới được.

Nghĩ tới đó, chàng rùng mình đánh thót một cái, vội lui về phía sau hai bước, tay cầm trường kiếm, vận khí để phòng bị.

Có lẽ quái nhân nọ thấy chàng lui bước như vậy mới hay biết, vội từ từ ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt sáng như điện nhìn vào mặt chàng.

Thấy đôi mắt của quái nhân hung tợn như vậy, Thanh Lam cũng phải rùng mình. Quái nhân liền cất giọng kêu như tiếng chuông hỏi:

- Người là ai?

Thanh Lam đáp:

- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam!

- Giang Thanh Lam, người là người của chùa Thiếu Lâm phải không?

- Không phải, tiểu sinh là người của phái Không Động.

Quái nhân gật đầu, mắt nhìn Văn Úy với Hồng Tiểu, thấy vậy, Hồng Tiểu hãi sợ vô cùng, vội lui về sau một bước. Quái nhân thấy vậy không thèm đếm xỉa tới, chỉ gật đầu rồi nói:

- Hay lắm!

Đột nhiên quái nhân vươn tay một cái, xương của y kêu răng rắc như đốt một tràng pháo chuột nổ lách tách vậy.

- Hà hà! Then sắt tự gãy, cửa đá tự mở! Hà hà!...

Tiếng cười chưa dứt đã thấy mất dạng quái nhân liền. Y đi nhanh đến nỗi mắt của Thanh Lam sắc bén như thế mà cũng không trông thấy kịp.

Thấy quái nhân đi rồi, Hồng Tiểu khẽ thở hắt ra một tiếng, hỏi Văn Úy rằng:

- Thôi lang, sao người ấy quái dị như thế? Tại sao y cứ nói câu: “then sắt tự gãy, cửa đá tự mở” như vậy?

Văn Úy vừa cười vừa đáp:

- Người này bị giam giữ nơi đây đã bốn chục năm trời, có lẽ lúc nào y cũng nghĩ đến thể nào cũng có ngày then sắt tự gãy, cửa đá tự mở, và đó cũng là hi vọng duy nhất của y trong bốn mươi năm nay,

- Hôm nay Giang công tử thả y ra có phải là then sắt tự gãy đâu? Sao y không cảm ơn nửa lời như thế?

Thấy quái nhân bỏ đi, Thanh Lam bỗng hồi hận và nghĩ thầm:

“Quái nhân bị chùa Thiếu Lâm giam giữ bốn mươi năm nay, không biết y là người tốt hay ác nhân? Cứ xem thân pháp khi bỏ đi của y, đủ thấy võ công của y còn cao siêu hơn cả nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt. Nếu y là người tốt thì không sao, trái lại nếu y là người hung ác thì có phải phen này ta thả hổ về rừng không?”

Chàng càng nghĩ càng thấy cử chỉ của mình quá bông bột, vì vậy chàng cũng không để ý nghe vợ chồng Văn Úy nói gì hết. Nghĩ đoạn, chàng liền bảo vợ chồng Văn Úy rằng:

- Thôi huynh, chúng ta đi thôi.

Ba người liền trở ra chỗ rẽ đôi hồi nãy. Thanh Lam không do dự gì hết, quẹo luôn về phía bên trái. Đi được một đoạn đường nữa đã hết lối đi, và có một cầu thang đá thẳng tuột, bên trên có ánh sáng của đuốc chiếu xuống. Chàng liền nghĩ thầm:

“Chắc bên trên là nơi ra khỏi đường hầm và thể nào cũng có cửa đá đóng kín. Bây giờ có ánh sáng chiếu xuống như vậy, chắc quái nhân đã phá cửa xông ra bên ngoài cũng chưa chừng”

Nghĩ đoạn, chàng liền gọi Văn Úy hai người theo mình leo lên cầu thang đá ấy. Khi lên tới phía trên mới hay cửa hang ấy được bịt bằng một tảng đá, nhưng đã bị người lật tảng đá ấy sang bên rồi.

Khi ba người lên khỏi cửa hầm, mới hay bọn mình đang ở trong một cái lầu lớn, bốn bên đều có những giá sách, có khá nhiều giá gỗ bị đánh đổ, sách kinh rớt xuống đất bừa bãi. Thanh Lam lại phát hiện trên đỉnh lầu có thủng một lỗ lớn, ánh sáng mặt trời xuyên qua lỗ thủng ấy chiếu vào. Chàng biết lầu này thể nào cũng là Tầng Kinh Các của chùa Thiếu Lâm, nhưng chàng rất ngạc nhiên, nơi đây xưa nay vẫn là chỗ cấm địa, sao lại không có một người nào canh gác như thế? Chàng vừa thắc mắc vừa tự nhủ rằng:

“Có lẽ vì cường địch áp đảo đến tận nơi, nên các hòa thượng trong chùa đều tập hợp ngoài điện. Vì vậy nơi đây mới không có người canh gác, còn cái lỗ hổng ở trên nóc kia, thể nào cũng do quái

nhân ấy phá vỡ; chưởng lực của y mạnh như vậy y có thể là người vô địch chứ không sai...”

Nghĩ tới đó, chàng vội gọi vợ chồng Văn Úy theo mình ra khỏi chốn thị phi này,

Thấy mặt chàng nghiêm nghị như vậy, vợ chồng Văn Úy chỉ gật đầu và theo chàng ra khỏi Tàng Kinh Các thôi.

Khi ba người ra tới ngoài cửa thì thấy hai hòa thượng mặc áo bào xanh nằm chết trên thềm đá. Thanh Lam vội lại gần xem, thấy hai xác chết đều va vào đá vỡ sọ, máu trong người chảy ra lênh láng. Chàng đoán chắc hai hòa thượng này đã bị người ta dùng chưởng lực chấn thương nội phủ mà chết, chàng vội nói với Văn Úy rằng:

- Thôi huynh, Đại Tuệ hòa thượng nói rất đúng, quả thật đã có cường địch đến tấn công chùa Thiếu Lâm, chúng ta mau...

Chàng vừa nói tới đó đã thấy phía sau có tiếng gió động nhằm lưng mình lấn át tới. Chàng cả kinh, vội đưa tay về phía sau phát một cái. Ngờ đâu chưởng của địch rất mạnh, mà chàng chỉ sử dụng có ba thành chân lực thôi, nên chàng bị đẩy bấn sang bên hai bước.

Người nọ liên tiếp tấn công chưởng thứ hai và chưởng thứ ba. Thanh Lam cả giận, quay mình lại, giơ hữu chưởng lên sử dụng Ly Hợp Thần Công mà chống đỡ. Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một cái kẻ địch đã bị chàng đẩy lui bảy tám bước mới đứng vững.

Lúc này chàng mới thấy rõ đối phương là một lão hòa thượng tuổi ngoài năm mươi, mặc áo bào màu xám. Trông thấy lão hòa thượng ấy, chàng lại nghĩ đến Đại Tuệ dụ mình vào trong thạch thất, lửa giận lại bốc lên đùng đùng, chàng liền lớn tiếng quát hỏi:

- Giặc sói đầu chùa Thiếu Lâm các ngươi, xưa nay vẫn tự cho mình là danh môn chính phái, không ngờ hành vi của các ngươi lại là hành vi của bọn hạ môn trong giang hồ. Các ngươi không sợ làm nhục đến ba chữ “Thiếu Lâm Tự” hay sao?

Lão hòa thượng ấy là Đại Trí thiền sư, giám lâm của chùa Thiếu Lâm và cũng là sư đệ của chưởng môn Đại Giác thiền sư, địa vị của lão hòa thượng này ở trong chùa cũng khá cao. Vì thấy trên thượng lầu Tàng Kinh Các bị người phá huỷ nên ông ta vội chạy lên xem, liền thấy bọn Thanh Lam ba người ở trong lầu đi ra. Ông ta tức giận khôn tả, liền ra tay tấn công ngay. Ngờ đâu lại bị đối phương đẩy lui bảy tám bước như thế. Ông ta kinh ngạc hết sức. Lúc này ông ta lại nghe thấy Thanh Lam nói như thế, nên không sao nhịn được,

liền nhìn thẳng vào mặt Thanh Lam, mồm niệm phật hiệu, rồi trầm giọng quát hỏi:

- Ba vị thí chủ đột nhập Tàng Kinh Các, cửa Phật dù từ bi đến đâu cũng không thể chịu nhin được mà ba vị lại còn dùng những lời lẽ ấy nói nhục đến bốn chùa như thế.

Thanh Lam lớn tiếng cả cười đáp:

- Việc làm của các người sự thật đành rằng như thế, bọn tiểu sinh ba người vì có sự liên quan đến chùa Thiếu Lâm nên đi qua đây mới vào tham bái. Ngờ đâu Đại Tuệ hòa thượng và các người lại đánh lừa bọn tiểu sinh ba người, rồi tự tiện giam giữ trong thạch thất, định vĩnh viễn cấm cố, nhưng thạch thất nhỏ nhỏ ấy cầm giữ sao nổi tiểu sinh? Chúng tôi vừa ra khỏi đường hầm lại bị thương nặng rồi không? Đấy, những hành vi ấy không đủ để cho tiểu sinh khinh thị hay sao?

- Ba người trước đây có viết thư báo động, bảo rằng ba ngày sau sẽ đến phá huỷ Tàng Kinh Các. Như vậy ngoài ba vị ra chả lẽ lại còn có kẻ khác hay sao?

Thanh Lam đang định nổi giận tiếp, thì Văn Ủy đã xen lời nói:

- Sao đại sư lại nói như thế? Ngày hôm nay bọn tiểu sinh ba người mới lên tới quý chùa, còn việc phá huỷ lầu các để lấy trộm kinh thư, chắc là người khác, chứ không phải bọn tiểu sinh ba người đâu.

Đại Trí thiền sư cau mày lại giận dữ nói tiếp:

- Bần tăng là người trong cửa phật, khi nào lại để cho người ta tự tiện chỉ trích mình như thế?

Nói tới đó, lão hòa thượng chỉ tay vào Hồng Tiểu mà nói tiếp:

- Nếu bần tăng không hoa mắt thì ba ngày trước đây bần tăng đã gặp nữ thí chủ này một lần rồi.

Thanh Lam lại cả cười định lên tiếng nói tiếp, thì bỗng vắng vẳng nghe thấy có tiếng cười như rót vào tai. Tiếng cười này, hình như người ta không nhin được mới cười như thế nhưng chỉ khẽ cười một tiếng rồi tắc ngay vì tiếng cười ấy cùng cười đều với Thanh Lam, nên ngoài chàng ra, ba người kia không nghe thấy gì cả. Hơn nữa, Huyền Quan của chàng đã được đả thông, tai mắt tinh hơn trước nhiều, dù cho hoa rụng lá rơi cách chàng mười trượng, chàng cũng nghe thấy, huống hồ tiếng cười đó lại chỉ cách chàng có năm ba trượng thôi, nên chàng nhìn thẳng về phía có tiếng cười, rồi tung

mình nhảy luôn lên trên một cây cổ thụ ở Tầng Kinh Các, hôm thì nói:

- Hà hà! Thì ra ở trên cây còn có cao nhân ẩn núp!

Sau một tiếng kêu “hự” rất thánh thót, tiếp theo đó lại có một tiếng kêu “bùng”, Thanh Lam đã bị đối phương đẩy rớt xuống đất, trên cành cây cũng có một cái bóng đổ bay lướt đi nhanh như một mũi tên. Người đó vừa phi thân đào tẩu, vừa cất tiếng cười lạnh lạnh như chuông, và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

Thanh Lam bị người ta đẩy rớt xuống đất, người đó là một cái bóng hồng. Nghe tiếng nói thì đúng là đàn bà, nhưng sao chưởng lực của người ấy lại mạnh không kém gì công lực của nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt? Cũng may là chàng đã vận Ly Hợp Thần Công nên mới không bị thương.

Chàng vừa xuống tới mặt đất đã quát lớn một tiếng, lại tung mình nhảy lên đuổi theo cái bóng hồng kia luôn, hôm thì quát lớn:

- Người này mới chính là người đã hủy lâu lấy trộm kinh thư đây.

Khinh công của chàng nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt cũng đã mất dạng nốt.

Đại Trí thiên sư tuy là sư đệ của chưởng môn, võ công khá cao siêu, có thể được coi như là cao thủ hạng nhất, nhưng bây giờ thấy khinh công của người áo đỏ với Thanh Lam cũng phải nhìn nhận là mình còn kém hai người ấy xa. Tuy vậy ông ta vẫn nói với Văn Úy cùng Hồng Tiểu rằng:

- Hai vị thí chủ, chúng ta mau đuổi theo đi!

Văn Úy lắc đầu, đáp:

- Đại sư phụ cứ tự tiện, ngu phụ phụ mới học võ, không thiên về môn khinh công.

Đại Trí thiên sư nghe thấy chàng nói như vậy liền cau mày lại, đột nhiên giơ tay vỗ ba cái, liền có mười mấy hòa thượng, tay cầm giáo hoặc đao, cung kiếm đứng nghiêm đợi lệnh.

Đại Trí thiên sư nói:

- Các người phái hai người tiếp hai vị thí chủ này đưa vào phòng khách ngồi chơi, còn thì cứ tiếp tục ẩn nấp vào vị trí cũ để bảo vệ lâu kinh.

Tiếp theo đó, ông ta lại vội xin lỗi hai vợ chồng Văn Úy:

- Xin lỗi hai vị thí chủ, bản tăng còn phải đuổi theo họ, không thể tiếp hai vị được!

Nói xong, ông ta vội đuổi theo Thanh Lam với người áo đỏ kia liền.

Hãy nói Thanh Lam đuổi theo bóng áo đỏ, vượt qua mấy tầng nóc điện, đuổi được một hồi, chàng nghĩ thầm:

“Cái bóng hồng này không những chưởng lực rất mạnh mà khinh công cũng không kém gì mình. Vừa rồi nghe tiếng cười, rõ ràng đối phương là thiếu nữ...”

Nghĩ tới người đó là một thiếu nữ mà lại mặc áo đỏ, chàng động lòng, vội giở hết tốc lực ra đuổi tiếp. Nhưng có một điều rất là, là bóng đỏ ấy không chạy ra ngoài chùa mà cứ chạy thẳng vào trong trung tâm chùa, và tiến lên ngôi đại điện cao nhất.

Lúc ấy, hai người cách nhau càng gần, Thanh Lam đã trông thấy rõ người này đúng là một thiếu nữ rồi. Mùi da thịt thơm của nàng cũng đã theo gió mà phảng phất bay tới.

Hình như thiếu nữ áo đỏ phát giác có người đuổi theo, nàng bỗng nhảy sang bên trái, quát hỏi:

- Người tưởng cô nương sợ người hay sao?

Nàng vừa nói, vừa giơ tay lên tấn công luôn.

Thanh Lam thấy mình sắp đuổi kịp, đang định vượt qua nàng ta để ngăn cản lối đi, ngờ đâu chưa kịp nhìn rõ mặt mũi thì nàng nọ đã giơ tay lên tấn công rồi. Chàng liền ngấm ngấm vận Ly Hợp Thần Công lên chống đỡ. Chỉ nghe thấy tiếng kêu “bộp” một tiếng, Thanh Lam nhận thấy chưởng lực của đối phương mạnh khôn tả, mình đã ra tay dùng sức mạnh như thế mà vẫn không cản nổi đối phương, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội lui về phía sau hai bước để làm giảm bớt âm kinh của đối phương đi.

Ngờ đâu trong nháy mắt đó, thiếu nữ áo đỏ đã cười nhạt một tiếng và nhanh như một mũi tên phi thân lên trên ngôi đại điện cao lớn kia liền.

Lúc ấy trời đã tối đen, trong chùa Thiếu Lâm bốn bề đều yên lặng như tờ, không có một bóng người nào cả. Sự thực đây là một hoàn cảnh nghiêm trọng và hiếm có nhất của chùa Thiếu Lâm trong hơn trăm năm nay, bất cứ một nơi nào cũng đều có đệ tử canh gác.

Thanh Lam có thể trông thấy mọi vật trong đêm tối. Trong lúc chàng đang ngơ ngác thì bỗng thấy chỗ cách xa mình chừng bốn năm

trượng có một bóng người vừa gầy vừa cao đang đứng ở trên nóc điện. Tuy mắt chàng sắc bén như thế mà cũng không sao trông thấy rõ được mặt mũi và thân hình của người đó, chỉ mang máng trông thấy như một cái bóng ma chứ không phải là người. Chàng rất lấy làm ngạc nhiên, rõ ràng thiếu nữ áo đỏ đi về phía đó hẳn hoi, mà sao bây giờ phía bên đó lại thấy xuất hiện một cái bóng ma như vậy?

oOo